سُوْرَةُ الْعَنْكَبُوْتِ

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

الٓمٓ ١

اَحَسِبَ النَّاسُ اَنْ يُّتْرَكُوْٓا اَنْ يَّقُوْلُوْٓا اٰمَنَّا وَهُمْ
لَا يُفْتَنُوْنَ ٢

وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذِيْنَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلَيَعْلَمَنَّ اللّٰهُ
الَّذِيْنَ صَدَقُوْا وَلَيَعْلَمَنَّ الْكٰذِبِيْنَ ٣

اَمْ حَسِبَ الَّذِيْنَ يَعْمَلُوْنَ السَّيِّاٰتِ اَنْ يَّسْبِقُوْنَا
سَآءَ مَا يَحْكُمُوْنَ ٤

مَنْ كَانَ يَرْجُوْا لِقَآءَ اللّٰهِ فَاِنَّ اَجَلَ اللّٰهِ لَاٰتٍ
وَهُوَ السَّمِيْعُ الْعَلِيْمُ ٥

وَمَنْ جٰهَدَ فَاِنَّمَا يُجَاهِدُ لِنَفْسِهٖ اِنَّ اللّٰهَ لَغَنِيٌّ
عَنِ الْعٰلَمِيْنَ ٦

وَالَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ لَنُكَفِّرَنَّ عَنْهُمْ
سَيِّاٰتِهِمْ وَلَنَجْزِيَنَّهُمْ اَحْسَنَ الَّذِيْ كَانُوْا يَعْمَلُوْنَ ٧

وَوَصَّيْنَا الْاِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ حُسْنًا وَاِنْ جٰهَدٰكَ
لِتُشْرِكَ بِيْ مَا لَيْسَ لَكَ بِهٖ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا اِلَيَّ
مَرْجِعُكُمْ فَاُنَبِّئُكُمْ بِمَا كُنْتُمْ تَعْمَلُوْنَ ٨

سوره عنكبوت مكى است وآن شصت ونه آيت وهفت ركوع است

بنام خداى بخشايندۀ مهربان .

الٓمٓ(١) .

آيا پنداشتند مردمان كه بگذاشته شوند بمجرد آنكه گويند ايمان آورديم وايشان امتحان كرده نشوند (٢) .

وهرآئينه امتحان كرديم آنانراكه پيش ازايشان بودند پس البته متميز بكند خدا آنانرا كه راست گفتند والبته متميز كند دروغگويان را (٣) .

آياگمان كردند آنانكه بعمل آوردند خطاها كه پيش دستى كنند برما بدچيزى ست كه بدان حكم مى كنند (٤) .

هركه اميدداشته باشد ملاقات خدارا پس هرآئينه ميعادخداالبته آينده است واوست شنوادانا (٥) .

هركه جهاد كند جزاين نيست كه جهاد ميكند براى نفع خويش هرآئينه خدابى نياز ست از عالمها (٦) .

وآنانكه ايمان آوردندوكارهاى شايسته كردند البته محوكنيم ازايشان خطاهاى ايشان را والبته جزادهيم ايشان را به نيكوترين آنچه مى كردند (٧) .

وامر كرديم آدمى را به نسبت پدرومادر وى نيك معامله كردن واگركوشش كنند باتواى انسان تاشريك آرى بامن آنچه نيست ترا بحقيقت آن دانشى پس

فرمانبرداری ایشان مکن بسوی من ست بازگشت شما پس خبردهم شمارا به آنچه می کردید (٨) .

وَالَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ لَنُدْخِلَنَّهُمْ فِي
الصَّالِحِينَ ⑨

وآنانکه ایمان آوردند وکارهای شائسته کردند البته درآریم ایشان را در زمرۀ شایستگان (٩) .

وَمِنَ النَّاسِ مَن يَقُولُ آمَنَّا بِاللَّهِ فَإِذَا أُوذِيَ
فِي اللَّهِ جَعَلَ فِتْنَةَ النَّاسِ كَعَذَابِ اللَّهِ وَلَئِن
جَاءَ نَصْرٌ مِّن رَّبِّكَ لَيَقُولُنَّ إِنَّا كُنَّا مَعَكُمْ أَوَلَيْسَ
اللَّهُ بِأَعْلَمَ بِمَا فِي صُدُورِ الْعَالَمِينَ ⑩

وازمردمان کسی هست که می‌گوید ایمان آوردیم بخدا پس چون آزاد داده شد اورا درراه خدا شمرد رنج دادنِ مردمان را مانندِ عذابِ خدا و اگربیاید فتحی ازنزدِ پروردگارتو حتماگویند هرآئینه ما باشما بودیم آیانیست خداداناتر بآنچه درسینه های عالمیانست (١٠) .

وَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ آمَنُوا وَلَيَعْلَمَنَّ الْمُنَافِقِينَ ⑪

والبته میداند خداآنان را که ایمان آوردند والبته میداند منافقان را (١١) .

وَقَالَ الَّذِينَ كَفَرُوا لِلَّذِينَ آمَنُوا اتَّبِعُوا سَبِيلَنَا
وَلْنَحْمِلْ خَطَايَاكُمْ وَمَا هُم بِحَامِلِينَ مِنْ خَطَايَاهُم مِّن شَيْءٍ
إِنَّهُمْ لَكَاذِبُونَ ⑫

و گفتند کافران بمسلمانان پیرویِ راهِ ماکنید والبته مابرداریم گناهانِ شمارا ونیستند ایشان بردارندۀ چیزی ازگناهان آن جماعت هرآئینه ایشان دروغگویانند (١٢) .

وَلَيَحْمِلُنَّ أَثْقَالَهُمْ وَأَثْقَالًا مَّعَ أَثْقَالِهِمْ وَلَيُسْأَلُنَّ يَوْمَ
الْقِيَامَةِ عَمَّا كَانُوا يَفْتَرُونَ ⑬

والبته بردارند بارهای خویش را وبارهائی را همراه بارهای خویش و البته سوال کرده شوند روزقیامت ازآنچه افترامی کردند[1] (١٣) .

وَلَقَدْ أَرْسَلْنَا نُوحًا إِلَىٰ قَوْمِهِ فَلَبِثَ فِيهِمْ أَلْفَ سَنَةٍ

وهرآئینه فرستادیم نوح را بسوی قوم اوپس توقف کرد درایشان هزارسال مگر

---

(١) یعنی بارِگمراه شدن وگمراه کردن بردارندوبارتابعان ازسرایشان دفع نکنند .

إِلَّا خَمْسِينَ عَامًا فَأَخَذَهُمُ الطُّوفَانُ وَهُمْ ظَٰلِمُونَ ﴿١٤﴾

پنجاه سال پس درگرفت ایشان راطوفان وایشان ستمگاربودند (١٤) .

فَأَنجَيْنَٰهُ وَأَصْحَٰبَ السَّفِينَةِ وَجَعَلْنَٰهَا ءَايَةً لِّلْعَٰلَمِينَ ﴿١٥﴾

پس نجات دادیم نوح را واهل کشتی را و ساختیم کشتی را نشانه برای عالمها (١٥) .

وَإِبْرَٰهِيمَ إِذْ قَالَ لِقَوْمِهِ اعْبُدُوا اللَّهَ وَاتَّقُوهُ ذَٰلِكُمْ خَيْرٌ لَّكُمْ إِن كُنتُمْ تَعْلَمُونَ ﴿١٦﴾

وفرستادیم ابراهیم راوقتیکه گفت بقوم خود پرستش خدا کنید و بترسیدازوی این بهترست شمارا اگر می دانید (١٦) .

إِنَّمَا تَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ أَوْثَٰنًا وَتَخْلُقُونَ إِفْكًا إِنَّ الَّذِينَ تَعْبُدُونَ مِن دُونِ اللَّهِ لَا يَمْلِكُونَ لَكُمْ رِزْقًا فَابْتَغُوا عِندَ اللَّهِ الرِّزْقَ وَاعْبُدُوهُ وَاشْكُرُوا لَهُ إِلَيْهِ تُرْجَعُونَ ﴿١٧﴾

جزاین نیست که می پرستید بجزخدا بتان را وبرمی بندید دروغ را هرآئینه آنانکه پرستش می کنید بجز خدانمی توانند برای شماروزی دادن پس طلب کنید ازنزدِ خدا روزی را وپرستشِ اوکنید وشکراوبجاآرید بسوی اوباز گردانیده خواهید شد (١٧) .

وَإِن تُكَذِّبُوا فَقَدْ كَذَّبَ أُمَمٌ مِّن قَبْلِكُمْ وَمَا عَلَى الرَّسُولِ إِلَّا الْبَلَٰغُ الْمُبِينُ ﴿١٨﴾

واگردروغ می شمرید پس هرآئینه دروغ شمرده بودند امت های پیش ازشما ونیست بر پیغمبر مگرپیغام رسانیدن آشکارا (١٨) .

أَوَلَمْ يَرَوْا كَيْفَ يُبْدِئُ اللَّهُ الْخَلْقَ ثُمَّ يُعِيدُهُ إِنَّ ذَٰلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرٌ ﴿١٩﴾

آیاندیدند چگونه نومی کند خداآفرینش را بازدیگربار بازگرداند آفرینش را هرآئینه این کار برخداآسان ست (١٩) .

قُلْ سِيرُوا فِي الْأَرْضِ فَانظُرُوا كَيْفَ بَدَأَ الْخَلْقَ ثُمَّ اللَّهُ يُنشِئُ النَّشْأَةَ الْآخِرَةَ إِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ ﴿٢٠﴾

بگوسَیرکنید در زمین پس درنگرید چگونه آغازکرد آفرینش را بازخدا پیداکند آن پیدائش بازپسین را هرآئینه خدا برهرچیز تواناست (٢٠) .

يُعَذِّبُ مَنْ يَّشَآءُ وَيَرْحَمُ مَنْ يَّشَآءُ ۚ وَاِلَيْهِ تُقْلَبُوْنَ ﴿٢١﴾

عذاب کند هرکرا خواهد ورحم کند
هرکراخواهد وبسوی اوبازگردانیده
خواهید شد (٢١) .

وَمَآ اَنْتُمْ بِمُعْجِزِيْنَ فِى الْاَرْضِ وَلَا فِى السَّمَآءِ ۫ وَمَا
لَكُمْ مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ مِنْ وَّلِيٍّ وَّلَا نَصِيْرٍ ﴿٢٢﴾

ونیستید شماعاجزکننده درزمین ونه
درآسمان ونیست شمارا بجز خدا هیچ
دوست ونه یاری دهنده (٢٢) .

وَالَّذِيْنَ كَفَرُوْا بِاٰيٰتِ اللّٰهِ وَلِقَآئِهٖۤ اُولٰٓئِكَ يَئِسُوْا
مِنْ رَّحْمَتِيْ وَاُولٰٓئِكَ لَهُمْ عَذَابٌ اَلِيْمٌ ﴿٢٣﴾

وآنانکه کافرشدند بآیاتِ خدا و بملاقاتِ
او آن جماعت ناامید شدند ازرحمت من
وآن جماعت ایشان راست عذاب درد
دهنده(٢٣) .

فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهٖۤ اِلَّآ اَنْ قَالُوا اقْتُلُوْهُ اَوْ حَرِّقُوْهُ
فَاَنْجٰىهُ اللّٰهُ مِنَ النَّارِ ۗ اِنَّ فِيْ ذٰلِكَ لَاٰيٰتٍ لِّقَوْمٍ
يُّؤْمِنُوْنَ ﴿٢٤﴾

پس نه بود جواب قوم ابراهیم مگرآنکه
گفتند بکشید اورا یابسوزانید اورا پس
برهانید خدااورا ازآتش هرآئینه درین
ماجرا نشانه هاست برای گروهی که باور
میدارند (٢٤) .

وَقَالَ اِنَّمَا اتَّخَذْتُمْ مِّنْ دُوْنِ اللّٰهِ اَوْثَانًا ۙ مَّوَدَّةَ
بَيْنِكُمْ فِى الْحَيٰوةِ الدُّنْيَا ۚ ثُمَّ يَوْمَ
الْقِيٰمَةِ يَكْفُرُ بَعْضُكُمْ بِبَعْضٍ وَّيَلْعَنُ
بَعْضُكُمْ بَعْضًا ۖ وَّمَاْوٰىكُمُ النَّارُ وَمَا لَكُمْ
مِّنْ نّٰصِرِيْنَ ﴿٢٥﴾

وگفت ابراهیم جزاین نیست کهگرفته اید
بجز خدابتان رابجهتِ دوستی درمیان
خویش درزندگانئ دنیا بازروز قیامت
نامعتقد شود بعض شما ببعض ولعنت
کند بعض شما بعض را وجای شما
دوزخ ست ونیست شمارا هیچ یاری
دهنده (٢٥) .

فَاٰمَنَ لَهٗ لُوْطٌ ۘ وَقَالَ اِنِّيْ مُهَاجِرٌ اِلٰى رَبِّيْ ۗ اِنَّهٗ
هُوَ الْعَزِيْزُ الْحَكِيْمُ ﴿٢٦﴾

پس باورداشت ابراهیم رالوط و گفت
(ابراهیم) هرآئینه من هجرت کننده ام
بسوی پروردگار خویش هرآئینه وی
غالب باحکمت ست (٢٦) .

وَوَهَبْنَا لَهٗۤ اِسْحٰقَ وَيَعْقُوْبَ وَجَعَلْنَا فِيْ ذُرِّيَّتِهِ

وعطاکردیم اورا اسحق و یعقوب

النُّبُوَّةَ وَالْكِتٰبَ وَاٰتَيْنٰهُ اَجْرَهٗ فِي الدُّنْيَا ۚ وَاِنَّهٗ فِي الْاٰخِرَةِ لَمِنَ الصّٰلِحِيْنَ ﴿٢٧﴾

ومقرر داشتیم دراولادِ وَی پیغامبری وکتاب را ودادیم اورا مزد اودردنیا وهرآئینه وی درآخرت ازشائسته‌گان ست (٢٧) .

وَلُوْطًا اِذْ قَالَ لِقَوْمِهٖٓ اِنَّكُمْ لَتَاْتُوْنَ الْفَاحِشَةَ ۫ مَا سَبَقَكُمْ بِهَا مِنْ اَحَدٍ مِّنَ الْعٰلَمِيْنَ ﴿٢٨﴾

وفرستادیم لوط را وقتیکه‌گفت بقوم خود هرآئینه شمابعمل می آرید کار بی حیائی را که پیش دستی نکرده است برشمابسوی آن هیچ کس از عالمها (٢٨) .

اَئِنَّكُمْ لَتَاْتُوْنَ الرِّجَالَ وَتَقْطَعُوْنَ السَّبِيْلَ ۙ وَتَاْتُوْنَ فِيْ نَادِيْكُمُ الْمُنْكَرَ ۗ فَمَا كَانَ جَوَابَ قَوْمِهٖٓ اِلَّآ اَنْ قَالُوا ائْتِنَا بِعَذَابِ اللّٰهِ اِنْ كُنْتَ مِنَ الصّٰدِقِيْنَ ﴿٢٩﴾

آیا شما بقصد شهوت می آئید بمردان وقطع طریق می کنید وبعمل می آرید درمجلس خویش کارناپسندیده پس نه بود جواب قوم او مگر آنکه‌گفتند بیارپیش ما عذاب خدارا اگرهستی از راست‌گویان (٢٩) .

قَالَ رَبِّ انْصُرْنِيْ عَلَى الْقَوْمِ الْمُفْسِدِيْنَ ﴿٣٠﴾

گفت ای پروردگارمن نصرت دِه مرا برقوم مفسدان (٣٠) .

وَلَمَّا جَآءَتْ رُسُلُنَآ اِبْرٰهِيْمَ بِالْبُشْرٰى ۙ قَالُوْٓا اِنَّا مُهْلِكُوْٓا اَهْلِ هٰذِهِ الْقَرْيَةِ ۚ اِنَّ اَهْلَهَا كَانُوْا ظٰلِمِيْنَ ﴿٣١﴾

ووقتیکه آوردند فرستادگانِ ماپیش ابراهیم مژده راگفتند هرآئینه ماهلاك کنندۀ اهل این دِهیم هرآئینه اهل این ده ستمگار بودند (٣١) .

قَالَ اِنَّ فِيْهَا لُوْطًا ۗ قَالُوْا نَحْنُ اَعْلَمُ بِمَنْ فِيْهَا ۫ لَنُنَجِّيَنَّهٗ وَاَهْلَهٗٓ اِلَّا امْرَاَتَهٗ ۫ كَانَتْ مِنَ الْغٰبِرِيْنَ ﴿٣٢﴾

گفت ابراهیم هرآئینه درآنجا لوط ست گفتند ما دانا تریم بهرکه آنجاست البته خلاص کنیم اورا واهل اورا الّاازن وی باشد ازباقی ماندگان (٣٢) .

وَلَمَّآ اَنْ جَآءَتْ رُسُلُنَا لُوْطًا سِیْٓءَ بِهِمْ وَضَاقَ بِهِمْ ذَرْعًا وَّقَالُوْا لَا تَخَفْ وَلَا تَحْزَنْ ۫ اِنَّا مُنَجُّوْكَ وَاَهْلَكَ اِلَّا امْرَاَتَكَ كَانَتْ

ووقتیکه آمدند فرستادگان ماپیش لوط اندوهگین کرده شد بسبب ایشان و تنگدل شد بسبب ایشان وگفتند آن

مِنَ الْغٰبِرِيْنَ ﴿٣٣﴾

فرستادگان مترس واندوه مخور هرآئینه مانجات دهندهٔ تورواهل توایم مگر زن توباشد ازباقی ماندگان (٣٣) .

اِنَّا مُنْزِلُوْنَ عَلٰٓى اَهْلِ هٰذِهِ الْقَرْيَةِ رِجْزًا مِّنَ السَّمَآءِ
بِمَا كَانُوْا يَفْسُقُوْنَ ﴿٣٤﴾

هرآئینه مافرودآرنده ایم براهل این ده عقوبتی راازآسمان بسبب آنکه بدکاری می کردند (٣٤) .

وَلَقَدْ تَّرَكْنَا مِنْهَآ اٰيَةًۢ بَيِّنَةً لِّقَوْمٍ يَّعْقِلُوْنَ ﴿٣٥﴾

وهرآئینه گذاشتیم ازآن دیه نشانهٔ واضح برای‌گروهی که درمی یابند (٣٥) .

وَاِلٰى مَدْيَنَ اَخَاهُمْ شُعَيْبًا فَقَالَ يٰقَوْمِ اعْبُدُوا
اللّٰهَ وَارْجُوا الْيَوْمَ الْاٰخِرَ وَلَا تَعْثَوْا فِى الْاَرْضِ
مُفْسِدِيْنَ ﴿٣٦﴾

وفرستادیم بسوی مدین برادرِ ایشان شعیب را پس‌گفت ای قوم من عبادت خدا کنید وتوقع دارید روز بازپسین را وهرسو مگردید درزمین فساد کنان (٣٦).

فَكَذَّبُوْهُ فَاَخَذَتْهُمُ الرَّجْفَةُ فَاَصْبَحُوْا فِىْ دَارِهِمْ
جٰثِمِيْنَ ﴿٣٧﴾

پس دروغ پنداشتند اوراپس در گرفت ایشانرا زلزله پس بامداد کردند درخانه های خویش مرده افتاده (٣٧) .

وَعَادًا وَّثَمُوْدَا۟ وَقَدْ تَّبَيَّنَ لَكُمْ مِّنْ مَّسٰكِنِهِمْ وَزَيَّنَ لَهُمُ
الشَّيْطٰنُ اَعْمَالَهُمْ فَصَدَّهُمْ عَنِ السَّبِيْلِ
وَكَانُوْا مُسْتَبْصِرِيْنَ ﴿٣٨﴾

وهلاك کردیم عاد و ثمودرا وهرآئینه واضح شده است شمارا بعض مساکن ایشان وآراسته ساخته بود برای ایشان شیطان کردار های ایشان راپس بازداشت ایشان را ازراه وایشان بینابودند (٣٨) .

وَقَارُوْنَ وَفِرْعَوْنَ وَهَامٰنَ وَلَقَدْ جَآءَهُمْ مُّوْسٰى
بِالْبَيِّنٰتِ فَاسْتَكْبَرُوْا فِى الْاَرْضِ وَمَا كَانُوْا سٰبِقِيْنَ ﴿٣٩﴾

وهلاك کردیم قارون وفرعون وهامان را وهرآئینه آمده بودبایشان موسیٰ بانشانه های واضح پس تکبر کردند درزمین ونبودندسبقت کنندگان (٣٩) .

فَكُلًّا اَخَذْنَا بِذَنْۢبِهٖ فَمِنْهُمْ مَّنْ اَرْسَلْنَا عَلَيْهِ حَاصِبًا

پس هریکی را گرفتار ساختیم به وبالِ

وَمِنْهُم مَّنْ أَخَذَتْهُ الصَّيْحَةُ وَمِنْهُم مَّنْ خَسَفْنَا بِهِ الْأَرْضَ وَمِنْهُم مَّنْ أَغْرَقْنَا وَمَا كَانَ اللَّهُ لِيَظْلِمَهُمْ وَلَٰكِن كَانُوا أَنفُسَهُمْ يَظْلِمُونَ ﴿٤٠﴾

گناهش پس ازایشان کسی بود که فرستادیم بروی بادِسنگ بار وازایشان کسی بودکه گرفت اورا آواز سخت وازایشان کسی بود فرو برديمش بزمين و ازایشان بود کسی که غرق ساختیم وهرگز نبود که خدا ظلم کند برایشان ولیکن ایشان برخویشتن ستم می کردند (٤٠) .

مَثَلُ الَّذِينَ اتَّخَذُوا مِن دُونِ اللَّهِ أَوْلِيَاءَ كَمَثَلِ الْعَنكَبُوتِ اتَّخَذَتْ بَيْتًا وَإِنَّ أَوْهَنَ الْبُيُوتِ لَبَيْتُ الْعَنكَبُوتِ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٤١﴾

داستان آنانکه دوستانگرفته اند بغیر خدا همچوداستان عنکبوت ست که فراگرفت خانه ای و هرآئینه سست ترین خانه ها خانۂ عنکبوت ست اگرمی دانستند[١] (٤١) .

إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا يَدْعُونَ مِن دُونِهِ مِن شَيْءٍ وَهُوَ الْعَزِيزُ الْحَكِيمُ ﴿٤٢﴾

هرآئینه خدامیداند حال چیزی که می پرستند بجزوی ازهرچه باشد واوست غالب باحکمت (٤٢) .

وَتِلْكَ الْأَمْثَالُ نَضْرِبُهَا لِلنَّاسِ وَمَا يَعْقِلُهَا إِلَّا الْعَالِمُونَ ﴿٤٣﴾

واین داستان ها بیان می کنیم آن را برای مردمان ونمی فهمند آن را مگر دانایان (٤٣) .

خَلَقَ اللَّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ بِالْحَقِّ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ لَآيَةً لِّلْمُؤْمِنِينَ ﴿٤٤﴾

آفریدخدا آسمان ها وزمین را بتدبیر درست هرآئینه درین کارنشانۂ است برای مسلمانان (٤٤) .

---

(١) مترجمگوید حاصل مثل آنست که ایشان ببتان پناه برده اندوبتان هیچ نفع نه دهند چنانکه خانۂ عنکبوت هیچ فائده نمی دهد .

اُتْلُ مَآ اُوْحِيَ اِلَيْكَ مِنَ الْكِتٰبِ وَاَقِمِ الصَّلٰوةَ ۭ اِنَّ الصَّلٰوةَ تَنْهٰى عَنِ الْفَحْشَاۗءِ وَالْمُنْكَرِ ۭ وَلَذِكْرُ اللّٰهِ اَكْبَرُ ۭ وَاللّٰهُ يَعْلَمُ مَا تَصْنَعُوْنَ ﴿٤٥﴾

بخوان یا محمد وحی فرستاده شده بسوی توازکتاب وبرپادارنمازرا هرآئینه نماز منع میکند ازکاربیحیائی وفعل ناپسندیده وهرآئینه یادکردن خدابزرگ تراست ازهمه وخدا میداندآنچه میکنید (٤٥) .

وَلَا تُجَادِلُوْٓا اَهْلَ الْكِتٰبِ اِلَّا بِالَّتِيْ هِىَ اَحْسَنُ ڰ اِلَّا الَّذِيْنَ ظَلَمُوْا مِنْهُمْ وَقُوْلُوْٓا اٰمَنَّا بِالَّذِيْٓ اُنْزِلَ اِلَيْنَا وَاُنْزِلَ اِلَيْكُمْ وَاِلٰـهُنَا وَاِلٰــهُكُمْ وَاحِدٌ وَّنَحْنُ لَهٗ مُسْلِمُوْنَ ﴿٤٦﴾

ومکابره مکنید باهل کتاب الاّبخصلتی که وی نیك است مگربآنانکه ستم کردندازایشان وبگوئید ایمان آوردیم بآنچه فرود آورده شد بسوی ماوبآنچه فرود آورده شدبسوی شماو معبود شمایکی است وماأورا منقادیم (٤٦) .

وَكَذٰلِكَ اَنْزَلْنَآ اِلَيْكَ الْكِتٰبَ ۭ فَالَّذِيْنَ اٰتَيْنٰهُمُ الْكِتٰبَ يُؤْمِنُوْنَ بِهٖ ۚ وَمِنْ هٰٓؤُلَاۗءِ مَنْ يُّؤْمِنُ بِهٖ ۭ وَمَا يَجْحَدُ بِاٰيٰتِنَآ اِلَّا الْكٰفِرُوْنَ ﴿٤٧﴾

(وچنانکه کتاب های سابق فرودآورده بودیم) همچنان فررود آوردیم بسوی توکتاب پس آنانکه دادیم ایشانرا کتاب ایمان می آرندبآن وازعرب کسی است که ایمان می آرد بدان وانکارنمی کنند آیات مارا مگرکافران (٤٧) .

وَمَا كُنْتَ تَتْلُوْا مِنْ قَبْلِهٖ مِنْ كِتٰبٍ وَّلَا تَخُطُّهٗ بِيَمِيْنِكَ اِذًا لَّارْتَابَ الْمُبْطِلُوْنَ ﴿٤٨﴾

ونمی خواندی پیش ازنزول قرآن هیچ کتابی راونمی نوشتی هیچ کتاب را بدست راست خودآنگاه درشك می افتادنداین بدکیشان (٤٨) .

بَلْ هُوَ اٰيٰتٌۢ بَيِّنٰتٌ فِيْ صُدُوْرِ الَّذِيْنَ اُوْتُوا الْعِلْمَ ۭ وَمَا يَجْحَدُ بِاٰيٰتِنَآ اِلَّا الظّٰلِمُوْنَ ﴿٤٩﴾

بلکه قرآن آیات روشن ست محفوظ درسینه های آنانکه داده شدایشان را علم وانکار نمی کنند آیات مارا مگر ستمگاران[1] (٤٩) .

(١) مترجم گوید بعض مفسران گفته اندکه مراد از "الذین اوتوالعلم" به تنهاذات حضرت پیغامبرست صلی الله علیه وسلم والله اعلم .

وَقَالُوا لَوْلَا أُنْزِلَ عَلَيْهِ آيَاتٌ مِنْ رَبِّهِ ۖ قُلْ إِنَّمَا الْآيَاتُ عِنْدَ اللَّهِ
وَإِنَّمَا أَنَا نَذِيرٌ مُبِينٌ ﴿٥٠﴾

وگفتند چرا فرستاده نه شد برین پیغمبرنشانها از جانب پروردگاروی بگو جزاین نیست که نشانها نزد خدا ست وجزاین نیست که من ترسانندهٔ آشکارم (٥٠) .

أَوَلَمْ يَكْفِهِمْ أَنَّا أَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ يُتْلَىٰ عَلَيْهِمْ ۚ إِنَّ فِي ذَٰلِكَ
لَرَحْمَةً وَذِكْرَىٰ لِقَوْمٍ يُؤْمِنُونَ ﴿٥١﴾

آیاکفایت نکرده است ایشان راآنکه فرستادیم برتو کتاب که خوانده میشود برایشان هرآئینه درین مقدمه رحمت وپندست برای قومی که باورمیدارند (٥١) .

قُلْ كَفَىٰ بِاللَّهِ بَيْنِي وَبَيْنَكُمْ شَهِيدًا ۖ يَعْلَمُ مَا فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ ۗ
وَالَّذِينَ آمَنُوا بِالْبَاطِلِ وَكَفَرُوا بِاللَّهِ أُولَٰئِكَ هُمُ الْخَاسِرُونَ ﴿٥٢﴾

بگوبس ست خدا گواه میانِ من ومیانِ شما میداند آنچه درآسمان ها وزمین ست وآنانکه ایمان آوردند بناحق وکافرشدند بخدا ایشان اند زیان کاران (٥٢) .

وَيَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ ۚ وَلَوْلَا أَجَلٌ مُسَمًّى لَجَاءَهُمُ الْعَذَابُ
وَلَيَأْتِيَنَّهُمْ بَغْتَةً وَهُمْ لَا يَشْعُرُونَ ﴿٥٣﴾

وبشتاب می طلبند ازتو عذاب را واگرنه بودی میعادِ معین البته آمدی بدیشان عذاب وهرآئینه بیایدبدیشان نا گهان وایشان ندانند (٥٣) .

يَسْتَعْجِلُونَكَ بِالْعَذَابِ وَإِنَّ جَهَنَّمَ لَمُحِيطَةٌ بِالْكَافِرِينَ ﴿٥٤﴾

بشتاب طلب میکنند ازتوعذاب را وهرآئینه دوزخ دربرگیرنده است کافران را (٥٤) .

يَوْمَ يَغْشَاهُمُ الْعَذَابُ مِنْ فَوْقِهِمْ وَمِنْ تَحْتِ أَرْجُلِهِمْ
وَيَقُولُ ذُوقُوا مَا كُنْتُمْ تَعْمَلُونَ ﴿٥٥﴾

روزیکه بپوشاند ایشانرا عذاب ازبالای ایشان واز زیرپای های ایشان وبگوید خدا بچشید جزای آنچه میکردید (٥٥) .

يَا عِبَادِيَ الَّذِينَ آمَنُوا إِنَّ أَرْضِي وَاسِعَةٌ فَإِيَّايَ فَاعْبُدُونِ ﴿٥٦﴾

ای[1] بندگانِ مسلمان من هرآئینه زمینِ من کشاده است پس خاص مرا

---

(١) مترجم گوید خدای تعالی ترغیب میفرماید برهجرت حبشه ومدینه باین آیات .

عبادت کنید (٥٦) .

كُلُّ نَفْسٍ ذَآئِقَةُ الْمَوْتِ ثُمَّ إِلَيْنَا تُرْجَعُونَ ﴿٥٧﴾

هر شخص چشندهٔ مرگ ست باز بسوی
ما بازگردانیده شوید (٥٧) .

وَالَّذِينَ اٰمَنُوا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ لَنُبَوِّئَنَّهُمْ مِّنَ الْجَنَّةِ غُرَفًا
تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْاَنْهٰرُ خٰلِدِيْنَ فِيْهَا نِعْمَ
اَجْرُ الْعٰمِلِيْنَ ﴿٥٨﴾

وآنانکه ایمان آوردند وکارهای شائسته
کردند البته فروآریم ایشان را ازبهشت به
محل های بلند که میرود زیرآن جویها
جاویدان آنجا نیك ست مزد این عمل
کنندگان (٥٨) .

الَّذِيْنَ صَبَرُوْا وَعَلٰى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُوْنَ ﴿٥٩﴾

آنانکه صبر کردند وبر پروردگار خویش
توکل میکنند (٥٩) .

وَكَاَيِّنْ مِّنْ دَآبَّةٍ لَّا تَحْمِلُ رِزْقَهَا اللّٰهُ يَرْزُقُهَا وَاِيَّاكُمْ
وَهُوَ السَّمِيْعُ الْعَلِيْمُ ﴿٦٠﴾

وبساجانور که برنمی دارد روزی خود را
خدا روزی میدهد اورا و شما را نیز
واوست شنوا دانا(٦٠) .

وَلَئِنْ سَاَلْتَهُمْ مَّنْ خَلَقَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ وَسَخَّرَ الشَّمْسَ
وَالْقَمَرَ لَيَقُوْلُنَّ اللّٰهُ فَاَنّٰى يُؤْفَكُوْنَ ﴿٦١﴾

واگرسوال کنی ایشان را کِه آفرید آسمان
هاوزمین را و رام گردانید خورشید وماه
را البته گویند خدا پس چگونه
گردانیده میشوند ازراهِ توحید(٦١) .

اَللّٰهُ يَبْسُطُ الرِّزْقَ لِمَنْ يَّشَآءُ مِنْ عِبَادِهٖ وَيَقْدِرُ لَهٗ اِنَّ
اللّٰهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيْمٌ ﴿٦٢﴾

خدا فراخ میکند روزی را برای هرکه
خواهد ازبندگانِ خویش وتنگ می سازد
برای هرکه خواهد هرآئینه خدا بهرچیز
داناست (٦٢) .

وَلَئِنْ سَاَلْتَهُمْ مَّنْ نَّزَّلَ مِنَ السَّمَآءِ مَآءً فَاَحْيَا بِهِ الْاَرْضَ
مِنْ بَعْدِ مَوْتِهَا لَيَقُوْلُنَّ اللّٰهُ قُلِ الْحَمْدُ لِلّٰهِ بَلْ اَكْثَرُهُمْ
لَا يَعْقِلُوْنَ ﴿٦٣﴾

واگربپرسی ایشان را که فرود آورد
ازآسمان آب را پس زنده ساخت بسبب
آن زمین را بعدازمردن آن البته بگویند
خدا بگوستائش خدای راست بلکه
بیشترین ایشان نمی فهمند(٦٣) .

وَمَا هٰذِهِ الْحَيٰوةُ الدُّنْيَآ اِلَّا لَهْوٌ وَّلَعِبٌ وَاِنَّ الدَّارَ الْاٰخِرَةَ

ونیست این زند گانی دنیا مگربازی
وبیهوده و هرآئینه سرای آخرت آنست

لَهِيَ الْحَيَوَانُ لَوْ كَانُوا يَعْلَمُونَ ﴿٦٤﴾
فَإِذَا رَكِبُوا فِي الْفُلْكِ دَعَوُا اللَّهَ مُخْلِصِينَ لَهُ الدِّينَ فَلَمَّا
نَجَّاهُمْ إِلَى الْبَرِّ إِذَا هُمْ يُشْرِكُونَ ﴿٦٥﴾
لِيَكْفُرُوا بِمَا آتَيْنَاهُمْ وَلِيَتَمَتَّعُوا فَسَوْفَ يَعْلَمُونَ ﴿٦٦﴾
أَوَلَمْ يَرَوْا أَنَّا جَعَلْنَا حَرَمًا آمِنًا وَيُتَخَطَّفُ النَّاسُ مِنْ حَوْلِهِمْ
أَفَبِالْبَاطِلِ يُؤْمِنُونَ وَبِنِعْمَةِ اللَّهِ يَكْفُرُونَ ﴿٦٧﴾
وَمَنْ أَظْلَمُ مِمَّنِ افْتَرَىٰ عَلَى اللَّهِ كَذِبًا أَوْ كَذَّبَ بِالْحَقِّ
لَمَّا جَاءَهُ أَلَيْسَ فِي جَهَنَّمَ مَثْوًى لِلْكَافِرِينَ ﴿٦٨﴾
وَالَّذِينَ جَاهَدُوا فِينَا لَنَهْدِيَنَّهُمْ سُبُلَنَا وَإِنَّ اللَّهَ لَمَعَ
الْمُحْسِنِينَ ﴿٦٩﴾

سُورَةُ الرُّومِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ
الم ﴿١﴾

سرای زندگانی اگرمی دانستند (٦٤) .

پس ایشان چون سوار شدند درکشتی ها دعاکنند به جنابِ خدا خالص کنان برای وی عبادت را پس وقتیکه نجات داد ایشانرا بسوی زمین خشك ناگهان ایشان شریك می آرند (٦٥) .

تاناسپاسی کنند بآنچه عطا کردیم ایشانرا وتابهره مند شوند[1] پس زود (حقیقت حال را) خواهند دانست (٦٦) .

آیانه دیدند که ما پیداکردیم حرم با امن را وربوده میشوندمردمان از دوروبر ایشان آیا به باطل باورمی دارند وبه نعمتِ خدا ناسپاسی میکنند (٦٧) .

وکیست ستمگار تر ازکسی که افتراء کرد برخدا دروغی را یا دروغ پنداشت سخنِ راست راچون آمد پیش او آیا نیستَ دردوزخ جای کافران را (٦٨) .

وآنانکه جهاد کردند در راه ما البته دلالت کنیم ایشان را براه های خود وهرآئینه خدا بانیکوکاران ست (٦٩) .

سورة روم مکی است وآن شصت آیت وشش رکوع است

بنام خدای بخشاینده مهربان .

الٓمٓ (١) .

(١) یعنی به درستی یکدیگر بسببِ اجتماع برشرك بهره مند شوند .